

Sayın Prof. Dr. Hasan Telatar'ın ardından

Prof. Dr.
Şükran KARACADAĞ

Prof. Dr. Hasan Telatar'a veda etmek bana çok güç geldi. Bu çok değerli insanın veda töreninde konuşarak O'nu anlatmak ve derin üzüntümü belirtmek isterdim, ancak sağlığım buna elvermediği için bu görevimi yapamadım. Bunun üzüntü ve eksikliğini hala içimde hissediyorum, kısada olsa burada O'nu anlatmak istiyorum.

Prof. Dr. Hasan Telatar, 30 yıl Hacettepe Tıp Fakültesi'nde hizmet etti. İç Hastalıkları servisinin ilk nüvesini rahmetli Prof. Dr. Şeref Zileli ile birlikte kurdu. Prof. Telatar daha sonra Hacettepe Tıp Fakültesi Gastroenteroloji servisini kurarak geliştirmiş ve daima ileriye gitmesi için öncü olmuştur. Türkiye'de gastroenterolojinin gelişmesinde de çok çaba sarfetmiş ve büyük katkısı olmuştur.

Hasan Bey'le sevgi, saygı ve uyum içinde uzun yıllar birlikte çalıştık. Bu zaman zarfında ondan çok şey öğrendim ve aramızdaki bu sevgi ve saygı hiç bir zaman eksilmedi, hep arttı. Prof. Dr. Hasan Telatar, Hacettepe'deki bu uzun yıllar süresince binlerce öğrenci, çok sayıda asistan ve öğretim görevlisi yetiştirdi. Şimdi onun yetiştirdiği öğrenciler bir çok üniversitede değerli öğretim üyeleri oldular. Yazdığı eserler kılavuz olarak kütüphanelerimizde bulunuyor.

Daha sonra Başkent Üniversitesi'nde çalışarak yine İç Hastalıkları ve Gastroenteroloji Bölümlerini kurdu ve çalışmalarına bu amansız hastalığı süresince de cesaret ve büyük bir özveri ile devam etti.

Sayırsız hasta bakan, memleketine, insanlarına ve çok sayıda hekime emeği geçen Prof. Dr. Hasan Telatar bu tartışılmaz ilmi değeri yanında iyi bir arkadaş ve çok vefalı bir dosttu. Derin bir hayat görüşü, inanılmaz espirili bir mizah anlayışı vardı. İlmi ve sosyal toplantılarda o anda ilgili fıkralarını (özellikle Karadeniz fıkraları) anlatır ve bizlerle birlikte tatlı tatlı gülerdi. Bu kadar fıkrayı nasıl hafızasında tutar ve o anda nasıl hatırlar hep şaşardım. Çok zarif ve nüktedan bir insandı. Bir anımızı anlatmak istiyorum. Rahmetli Prof. Dr. Şeref Zileli, Hasan Bey ve Ferzan Hanım'la birlikte bir kongre sonrası Kopenhag'ta gezinti yapmış ve parkta meşhur, denizcileri bekleyen bronz Denizkızı heykelinin önünde birlikte resim çektirmiştik. Yıllar sonra birlikte tekrar o resme bakarken "Hasan Bey bu kadar yıl sonra biz pek değişmemişiz değil mi?" diye sorduğumda gene tatlı tatlı gülerek cevap verdi. "Doğruyu söylemek gerekirse burada değişmeyen tek şek arkamızdaki Denizkızı".

Hastalığı ilerleyip Başkent Üniversitesi'nde yatarken kendisini ziyaret ettim. Bunun onu son görüşüm olduğunu biliyor ve derin üzüntü duyuyordum. Onu daha fazla yormak istemeyip Allaha ısmarladık diyerek ayrıldım. Ancak asansöre binerken beni çağırttı. Tekrar odasına girdiğimde bana; -sana yine bir fıkra anlatacağım- diyerek başladı ve fıkra sona erdiğinde tatlı tatlı güldü. Üzüntümü dağıtmak istediğini ve bunun bir veda mesajı olduğunu daha sonra anladım. Bu, onu son görüşüm oldu. Tanrı rahmet eylesin. Eminim şimdi bizi, kendisini çok seven ve sayan insanları görüp yine gülümsüyordur.

NOT: Başkent Üniversitesi'nde yapılan bu çok anlamlı ve duygu dolu veda törenini düzenleyen Sayın Prof. Dr. Mehmet Haberal ve onun şahsında Başkent Üniversitesi'nin değerli mensuplarına en içten teşekkürlerimi sunarım.